

Veri ja vesi Joh. 19:31-42

31. Silloin oli sapatin valmistuspäivä. Jotta ruumiit eivät jäisi ristille sapatiksi - ja tuo sapatinpäivä oli erityisen suuri - juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen sääriluut rikottaisiin ja ruumiit otettaisiin alas.

32. Niinpä sotilaat tulivat ja rikkoivat sääriluut ensin toiselta ja sitten toiselta mieheltä, jotka oli ristiinnaulittu Jeesuksen kanssa.

33. Mutta kun he tulivat Jeesuksen kohdalle ja näkivät, että **hän oli jo kuollut**, he eivät rikkoneet hänen sääriluitaan.

34. Yksi sotilaista kuitenkin **lävisti keihäällä hänen kylkensä**, ja siitä vuoti heti **verta ja vettä**.

35. Se, joka tämän **näki**, on **todistanut** siitä, **että tekni uskoisitte**. Hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää puhuvansa totta.

36. Tämä tapahtui, jotta toteutuisi Raamatun sana: "Älköön häneltä luuta rikottako."

37. Toinen raamatunkohta taas sanoo: "He **katsovat häneen, jonka ovat lävistäneet**."

38. Sen jälkeen arimatialainen Joosef, joka oli Jeesuksen **opetuslapsi**, joskin **salaa** juutalaisten pelosta, pyysi Pilatukselta, että saisi ottaa Jeesuksen ruumiin, ja Pilatus suostui siihen. Niinpä Joosef tuli ja otti ruumiin alas.

39. Paikalle tuli myös Nikodemos, mies, joka oli tullut ensi kerran Jeesuksen luo yöllä. Hän toi mirhan ja aaloen seosta noin sata naulaa.

40. He ottivat Jeesuksen ruumiin ja käärivät sen **hyvänhajuisten yrttivoiteiden kanssa käärinliinoihin**, niin kuin juutalaisilla on tapana haudata.

41. Lähellä paikkaa, missä Jeesus ristiinnaulittiin, oli puutarha ja puutarhassa uusi hautakammio, johon ei ollut pantu vielä keitään.

42. He panivat Jeesuksen siihen, koska oli juutalaisten sapatin valmistuspäivä ja se hautakammio oli lähellä.

Miksi hauta?

Mitä hauta ja hautaaminen merkitsevät? Mikä merkitys on hautakivellä tai hautakynntilöillä? Minkä vuoksi suoritetaan hautakäyntejä ja hautoja pidetään hyvässä kunnossa? Miksi jotkut hankkivat etukäteen itselleen hautapaikan? Katsellessamme Jeesuksen hautaamista saamme joitakin vihjeitä.

Viime aikoina suomalaisten hautaustavat ovat muuttuneet monenkirjaviksi ei vain hautakivien tyylien suhteen vaan myös itse hautaamisen suhteen. Polttohautaukset ovat yleistyneet ja uurnalehtojen sijasta vainajan tuhkia levitellään metsiin tai mereen. Tapojen muutos heijastaa myös sitä, mitä kuolemasta ylipäänsä ajatellaan. Toisaalta hautausmailla palaa niin pyhäinpäivänä kuin joulunakin suunnaton määrä hautakynntilöitä. Tämän päivän suomalainen kammoaa kuolemaa suurena tuntemattomana, mutta yrittää samalla päästä jotenkin sinuksi sen kanssa hiukan idän uskontojen tapaan.

Japanin buddhalaiselle hauta ja hautakivi on erittäin tärkeä. Siellä käydään säännöllisesti tiettyinä päivinä vuodesta sen lisäksi, että päivittäin suoritetaan tietyt palvelukset esi-isien hengille kotialttarin edessä. Haudoilla käydään kertomassa esi-isien hengille oman elämän tärkeistä tapahtumista ja tehdään lupauksia hengille. Esi-isien palvonta on lähetystyön yksi suurista esteistä Japanissa, koska ihmiset ajattelevat, että kristityt eivät kunnioita edesmenneitä esi-isiä eivätkä pidä hautoja tärkeinä. Siksi kun perustamme uuden seurakunnan, ensimmäisiä tärkeitä asioita on hankkia seurakunnalle oma hautakammio, johon seurakuntalaisten uurnat pan-

naan ja jonka äärellä pidetään jumalanpalveluksia pyhäinpäivänä ja pääsiäisaamuna. Jos joku japanilainen vierailee luonamme täällä Suomessa, niin vien hänet hautausmaalle. Siellä on helppo avata keskustelu kuolemasta ja sen voittaneesta Jeesuksesta.

Jos kysyy keskiverto suomalaiselta, miksi hän käy haudalla ja panee sinne kukkia tai kynttilän palamaan, niin usein kuulee vastauksen: ”Muistelen haudalla rakkaitani.” Kukkien tai kynttilän panemisen syyksi yleensä todetaan, että kun on sellainen tapa ja se kuuluu asiaan, sen tarkempaa syytä ei juuri keksitä.

Mitä sitten uskova kristitty tarkoittaa sillä, että hän hankkii hautakiven, jossa on risti ja vainajan nimi? Entä mitä hänelle kukat ja hautakynttilä kertovat? Se, ettei tavallinen suomalainen tiedä syytä näille asioille, vaikka toimiikin samoin, kertoo kuinka kauas raamatullisesta kristinuskosta täällä on jouduttu.

Kristillinen hautaaminen juontaa juurensa Jeesuksen hautaamiseen. Kun Jeesus valmisti tien taivaallisen Isän luo, reitti kulkee samalla tavalla kuin Jeesuksellakin. Golgatan uhriverellä syntinsä anteeksi saaneet joutuvat kulkemaan haudan ja ylösnousemuksen kautta lopulliseen kirkkauteen. Vaikka ruumiin kuolemassa henki ja sielu pääsevätkin välittömästi paratiisiin eli välitilaan, Jeesus tulee toisen tulemisensa yhteydessä herättämään myös ruumiit ja saamme osaksemme samanlaisen ylösnousemusruumiin kuin Jeesuksella. Jumala, ruumiimme Luoja arvostaa ruumiillisuutta siinä määrin, että Jeesuksella on ylösnousemusruumis tänään ja Herran omat pääsevät samasta osallisiksi.

Mitä siis uskovan hautakivi saarnaa sanattomasti: ”Tässä lepää ruumiini, joka on lunastettu Jeesuksen ristin uhrilla Golgatalla. Siksi tässä on risti kertomassa pelastukseni syyn. Minulle kuolemassa ei ole myöskään mitään rangaistusta, koska Jeesus kärsi sen puolestani. Kivi itsessään muistuttaa siitä, että Jeesus tulee toisen kerran takaisin ja silloin saan uuden ylösnousemusruumiin. Nimeni on tässä kertomassa siitä, että elämäni oli Jumalalta saatu lahja ja sain sen aikana päästä pelastuksesta osalliseksi, nimeni on kirjoitettuna myös taivaassa elämän kirjassa. Kukat kiven edessä kertovat, että Jeesus haudattiin puutarhaan ja minäkin pääsin paratiisiin. Hautakynttilän tehtävä on palaa pitkään, sillä se kertoo lepattavasta uskosta, joka odottaa Jeesuksen toista tulemistä.”

Tämän pitkäkhön johdannon jälkeen tarkastelemme Jeesuksen hautaamista.

Jeesuksen hautaaminen

Tässä lyhyessä Johanneksen evankeliumin jaksossa loistaa kauneutta kauhistuttavan synkällä taustalla. Ihmiskunnan hirvittävimmät ja pimeimmät päivät olivat silloin, kun Jeesus makasi kuolleena. Kuollut Jeesus! Hänen pyhän ja puhtaan ruumiinsa temppelein oli tuhonnut ihmisen pahuus. Koko Johanneksen evankeliumin keskukudessa on tähän asti ollut elävä Jeesus, mutta nyt kokoonnumme Hänen kuolleen ruumiinsa äärelle. Jeesus on kuollut, elämä päätynyt, valo sammutettu, rakkaus poistettu.

Elämä päätynyt. Hengellistä kuolemaa kaikkialla eikä mitään toivoa katoamattomasta elämästä. Jeesuksen omat opetuslapset olivat menettäneet toivonsa, koska Jeesus oli kuollut. Valo sammutettu. Ainoa täydellinen Valo, joka oli loistanut ihmis-

kunnassa syntiinlankeemuksen jälkeen, oli sammutettu. Rakkaus poistettu. Mutta eikö maailma ole täynnä rakkautta. Ei, ei rakkautta vaan himoa. Lihaan tullut Ilmoitus elämästä, valosta ja rakkaudesta oli surmattu. Tämä oli maailman tuomio, kuollut Jeesus!

Me tiedämme toki jatkon, mutta juuri nyt tutkistelussamme olemme Jeesuksen kuolleen ruumiin ympärillä. Jakso jakautuu kahteen osaan. Jakeissa 31-37 Jeesuksen ruumis on Hänen vihollistensa käsissä ja jakeissa 38-42 Häntä rakastavissa käsissä. Ensimmäinen ilmaus on sikäli kyllä harhaanjohtava, että itse asiassa yhdenkään Jeesuksen vihollisen käsi ei koskettanut Jeesuksen ruumista. Roomalaisen sotilaan pitkän keihään kärki lävisti kyllä Hänen kylkensä, mutta vain Häntä rakastavien ihmisten kädet koskivat Hänen ruumistaan.

Vihollisten käsissä

"Silloin oli valmistuspäivä. Etteivät ruumiit jäisi ristille sapatiksi - se sapatinpäivä oli näet suuri -, juutalaiset pyysivät Pilatukselta, että ristiinnaulittujen sääriluut rikottaisiin ja ruumiit otettaisiin alas."

Ensiksi näemme, miten juutalaiset pyysivät uskonnollisista syistä ristiinnaulittujen kolmen kuolleen ruumiin poistamista.

Kieroutunut uskonnollisuus on tarkka siitä, että rituaaleja noudatetaan loppuun asti, vaikka se samalla on valmis rikkomaan karkeasti sitä totuutta vastaan, jota noiden rituaalien on tarkoitus kuvastaa. Mooseksen lain mukaan kuolemaantuomittujen ruumiit piti haudata saman päivän iltaan mennessä:

"Jos joku on tehnyt itsensä syypääksi rikkomukseen, josta rangaistaan kuolemalla, ja hänet surmataan, ja sinä ripustat hänet puuhun, niin älköön hänen ruumiinsa jääkö puuhun yöksi, vaan hautaa hänet samana päivänä, sillä Jumalan kiroama on se, joka on puuhun ripustettu. Älä saastuta sitä maata, jonka Herra, sinun Jumalasi, antaa sinulle perintöosaksi." (5. Moos. 21:22-23)

Kun oli vielä kysymys suuresta pääsiäisen sapatista, juutalaiset halusivat pitää kiinni lain kirjaimesta, vaikkeivät sen hengestä piitanneet mitään. Roomalaisten tapaan taas oli jättää ristiinnaulitut mätänemään risteille. Juutalaiset menivät siis pyytämään myönnytystä Pilatukselta, johon tämä suostui. Hän otti kuitenkin selvää siitä, että Jeesus oli todella kuollut, mikä kertonee siitä, että jonkinlainen pelko vaivasi häntä.

Pilatuksen määräyksen mukaisesti roomalaiset sotilaat hakkasivat Jeesuksen molemmille puolille ristiinnaulittujen pahantekijöiden sääriluut rikki. Sääriluiden rikkominen oli roomalaisessa käytännössä eri rangaistus kuin ristiinnaulitseminen, vaikka se usein lisättiin siihen. Joskus ristiinnaulitut otettiin alas ristiltä paljonkin ennen kuolemaansa, mutta heidän luunsa rikottiin, niin etteivät he päässeet pakoon. Tällä kerralla kysymys ilmeisellä tavalla oli siitä, että rikollisten kuolemaa haluttiin jouduttaa, jotta heidät saataisiin haudatuksi ennen iltaa.

Sitten sotilaat tulivat Jeesuksen kohdalle ja havaitsivat, että Hän oli jo kuollut. Ristiinnaulitseminen merkitsi hidasta ja tuskallista kuolemaa. Se oli erityisen julma rangaistustapa siksi, että joskus kesti pari kolmekin päivää, ennen kuin ristiinnaulittu kuoli. Roomalaisista oli yllättävää, että Jeesus oli kuollut niin nopeasti ja siksi Jeesuksen luita ei tarvinnut rikkoa.

Verta ja vettä

"Kun he tulivat Jeesuksen luo ja näkivät hänen jo kuolleen, he eivät rikkoneet hänen luitaan. Sen sijaan yksi sotilaista puhkaisi keihäällä hänen kylkensä, ja siitä vuoti heti verta ja vettä."

Keihään pisto osoitti, että Jeesus oli jo kuollut. Haavasta vuosi verta ja vettä. Johannes korostaa asian tärkeyttä:

"Joka tämän näki, on todistanut siitä. Hänen todistuksensa on tosi, ja hän tietää puhuvansa totta, että tekin uskoisitte."

Johannes korostamalla korostaa sitä, että hänen kuvauksensa on silminnäkijän ehdottoman tarkkaa tekstiä.

Jos Jeesus olisi ollut vielä elossa sillä hetkellä, kun keihäs lävisti hänen ruumiinsa, haavasta olisi tullut pelkkää punaista verta. Mutta Johannes korostaa, että siitä tuli verta ja vettä. Ei ole epäilystäkään, etteikö asialla olisi syvällistä hengellistä merkitystä, mutta ensimmäinen asia, josta se puhuu, on, että Jeesus oli jo kuollut ja että kuolinsyö oli sydämen puhkeaminen, sydämen murtuminen. Sydänpussista valui ensin verta ja sitten siitä erottunutta seerumia, josta Johannes käyttää sanaa vesi, koska se on vesimäisen kirkasta nestettä.

Sydämen murtuminen ei tapahtunut ennen kuin Hän tiesi, että kaikki se, mitä varten Hän oli ristille käynyt, oli täytetty. Sitten Hän sanoi: *"Se on täytetty"* ja antoi Henkensä Isälleen. Sillä hetkellä fyysisellä puolella sydämen jännite ja paine mursi sen ja Hän kuoli heti. Vaikka Jeesuksen ihmisyyys oli todellista, se hetki, jona Hänen sydämensä halkesi, oli Hänen oman tahtonsa ja päätöksensä varassa. Hänen kuolemansa oli siksi enemmän kuin inhimillinen kuolema:

"Isä rakastaa minua, koska minä annan henkeni, että ottaisin sen takaisin. Ei kukaan ota sitä minulta, vaan minä annan sen itsestäni. Minulla on valta antaa se, ja minulla on valta ottaa se takaisin. Sen ohjeen olen saanut Isältäni." (10:17-18)

Johannes lisää, miten tapahtumat ristin äärellä toteuttivat kaksi Vanhan testamentin profetiaa:

"Tämä tapahtui, että kävisi toteen kirjoitus: 'Älköön häneltä rikottako luuta.' Toisessa kirjoituksessa taas sanotaan: 'He luovat katseensa häneen, jonka ovat lävistäneet'." Jumala hallitsi kaikessa silloinkin, kun ihmisen synti ja pahuus teki tekojaan. Ensimmäinen kohta on lainaus 2. Mooseksen kirjasta ja toinen Sakariaan kirjasta.

Jumalan Karitsa

Psalmissa 34:20-21 sanotaan:

"Vanhurskaalla on monia kärsimyksiä, mutta Herra vapahtaa hänet niistä kaikista. Hän varjelee kaikki hänen luunsa: ei yksikään niistä murru."

Usein on katsottu, että Johannes viittasi tähän kohtaan. Kieltämättä Psalmilla 34 on myös messiaaninen elementtinsä, mutta käsittääkseni Johannes viittaa nimen omaan 2. Mooseksen kirjan uhrisääntöihin, vaikka sanatarkasti lainausta ei löydykään Vanhasta testamentista. Kysymys oli asiasta. Kun Jeesus aloitti julkisen toimintansa, Hänen edellään kulkenut Johannes Kastaja kuvasi Häntä näin:

"Katsokaa: Jumalan Karitsa, joka ottaa pois maailman synnin!"

Evankelista Johannes muisti nämä sanat ja liitti ne Vanhan testamentin pääsiäislammasta koskeviin säädöksiin. Eräs määräys oli, että pääsiäislampaan tuli olla täy-

dellinen eikä siltä saanut murtaa ainoatakaan luuta. Tämän säädöksen täyttymyksen Johannes näki, kun roomalaiset sotilaat eivät rikkoneet Jeesuksen sääriluuta. Jeesus oli varsinainen Pääsiäislammas eikä Hänen luitaan rikottu.

Sitten Johannes muisti Sakariaan kohdan:

"He katsovat minuun, jonka he ovat lävistäneet." (Sak. 12:10)

Johannes näki Jeesuksen lävistetyn kyljen. Keihään pisto saattoi ilmaista sotilaiden sääliä, sillä noina viimeisinä hetkinä pyhä pelko täytti sotilaat. He olivat kyllä ensin pilailleet Jeesuksen kustannuksella, he olivat yhtyneet pappien pilkkaan, mutta kuuluaan sen, mitä Jeesus ristiltä puhui, sadanpäämiehen sydän murtui ja hän sanoi:

"Totisesti tämä mies oli Jumalan Poika." ja *"Totisesti tämä oli vanhurskas Mies."*

Jeesuksen kuolema oli merkillisellä tavalla koskettanut sotilaita. Kun he havaitsivat Hänen jo kuolleen, yksi heistä lävisti keihäällä Hänen kylkensä. Sakariaan profetia täyttyi.

Kuka voittaa maailman, ellei se, joka uskoo, että Jeesus on Jumalan Poika? Hän, Jeesus Kristus, on tullut veden ja veren kautta - ei ainoastaan vedessä vaan vedessä ja veressä. Ja Henki on se, joka todistaa, sillä Henki on totuus. On kolme todistajaa: Henki, vesi ja veri, ja nämä kolme pitävät yhtä. (1. Joh. 5:5-8)

Johanneksen kirjeistä näemme, että verellä ja vedellä on syvä hengellinen merkitys. Veri oli lunastuksen ja sovituksen verta, vesi oli uudestisyntymisen vettä. Kastevesi saa voimansa Jeesuksen maahan vuotaneesta verestä ja vedestä. Keihään pisto oli viimeinen raakuuden teko, mutta Jeesuksen kyljestä keihäaseen vuotanut veri ja vesi oli Jumalan vastaus ihmiskunnan syntiin. Jumalan sydän on täynnä äärettömän suurta armoa ja laupeutta syntistä sukukuntaa kohtaan.

Rakastavissa käsissä

"Sen jälkeen Joosef, kotoisin Arimatiasta, joka oli Jeesuksen opetuslapsi, vaikkakin juutalaisten pelosta salaa, pyysi Pilatukselta lupaa ottaa Jeesuksen ruumiin. Pilatus myöntyi siihen. Niin Joosef tuli ja otti Jeesuksen ruumiin."

Jeesuksen vihamiehet olivat tehneet kaiken sen, mihin kykenivät. Nyt näemme Jeesuksen ruumiin Häntä rakastavissa käsissä. Kaksi heistä oli paikalla, Joosef ja Nikodeemus.

Joosef oli Jeesuksen opetuslapsi mutta salainen, sillä hän pelkäsi juutalaisia. Johannes kertoo asian peittelemättä. Muut evankelistat kertovat hänestä, että hän oli rikas ja Sanhedrinin jäsen. Hän ei ollut äänestänyt Jeesuksen kuolemantuomion puolesta eikä hyväksynyt päätöstä. Kaifaan johdolla Jeesuksen kuolemaan tuominut neuvosto ei siis ollut tehnyt yksimielistä päätöstä. Ainakin Joosef ja Nikodeemus, joka oli myös Sanhedrinin jäsen, olivat äänestäneet vastaan. Nikodeemus oli myös aiemmassa istunnossa avoimesti puolustanut Jeesusta. (8:51) Ilmeisellä tavalla näistä kahdesta miehestä Joosef oli heikompi, koska hän oli *"opetuslapsi, vaikkakin juutalaisten pelosta salaa"*. Hän kuului siis pieneen joukkoon hurskaita, jotka odottivat Jumalan valtakuntaa. Heitä olivat Jeesuksen syntymän aikaan Siimeon ja Hanna. Joosef kuului heihin ja hän oli uskonut Jeesukseen.

Nikodeemus taas kuului Jeesuksen varhaisiin opetuslapsiin, joka oli tullut Jeesuksen luo yöllä saadakseen kaikessa rauhassa keskustellen vastauksen sydämensä kysymyksiin. Arka Joosef sai merkillisen rohkeuden ja kävi pyytämässä Pilatukselta

Jeesuksen ruumista. Nikodeemus tuli myös ja *"toi mirhan ja aloen seosta noin sata naulaa."* Kysymys oli noin 33 kg määrästä. Miehet kävivät yhdessä hautaamaan Jeesusta.

Rakkauden palvelu

"He ottivat Jeesuksen ruumiin ja kietoivat sen hyvänhajuisten yrttien kanssa kääreliinoin, kuten juutalaisilla on tapana haudata. Paikassa, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha, ja puutarhassa uusi hauta, johon ei vielä ollut haudattu ketään. Siihen he nyt panivat Jeesuksen, koska oli juutalaisten valmistuspäivä, ja se hauta oli lähellä."

Joosef omisti puutarhan, joka oli lähellä Golgataa. Hauta oli epäilemättä valmistettu häntä itseään varten, koska siihen ei ollut vielä haudattu ketään muuta. Hauta oli hakattu kallioon ja sen sulkemiseen käytettiin vieritettävää painavaa hautakiveä.

Miehet kietoivat juutalaisen hautaamistavan mukaisesti Jeesuksen ruumiin kääreliinoin, jotka tarttuivat toisiinsa kiinni 33 kg:n hajuvoiteilla, joka Jeesuksen ruumiinseen ja kääreliinoin väliin siveltiin. Toisin kuin egyptiläiset ja monet muut kansat juutalaiset eivät balsamoineet eivätkä muutenkaan tehneet mitään toimenpiteitä itse ruumiille vaan käärivät se sellaisenaan liinoin ja panivat hautaan. Liinoin kääriminen oli monimutkainen toimenpide.

Miehet suorittavat rakkauden palvelun Jeesuksen ruumiille, kaksi miestä, toinen salainen opetuslapsi ja toinenkin vähän sinne päin. Meidän on syytä kuitenkin muistaa, että Pietaria ja muita "julkisia" opetuslapsia ei paikalla näkynyt. He olivat paenneet ja piiloutuneet samaan aikaan, kun "salaiset" opetuslapset tulivat esiin osoittamaan rakkauttaan Jeesusta kohtaan.

Puutarha

Jotain runollista on lauseessa:

"Paikassa, missä hänet ristiinnaulittiin, oli puutarha."

Jeesuksen ruumis vietiin puutarhaan, jossa kukat kukkivat ja linnut lauloivat - kukat ja linnut, joita Jeesus niin suuresti rakastaa. Voi olla, että linnutkin olivat hetken vaiti, mutta juuri tästä puutarhasta nousi ylös Herra. Puutarha on muistutus siitä uudesta Paratiisista, johon Hän oli avannut nyt tien. On oikein, että hautausmaat näyttävät puutarhoilta, sillä ylösnousemuksen lupaus on myös lupaus paratiisista.

Toivo mennyt

Mutta meidän on syytä muistaa, että nämä Jeesusta rakastavat opetuslapset käsitelivät Häntä kuolleena. Johannes kertoo kohta, että he eivät milloinkaan olleet ymmärtäneet totuutta ylösnousemuksesta. (20:9) Jeesus oli kuollut näille kahdelle miehelle, jotka häntä olivat hautaamassa puutarhassa. He eivät olleet menettäneet rakkauttaan Jeesukseen. He edelleen myös uskoivat Jeesukseen. Mutta toivo heiltä oli mennyt. Usko ja rakkaus oli tallella, mutta toivo siitä Jumalan valtakunnasta, jota he olivat odottaneet, oli mennyt. Kaikki heidän unelmansa Israelin lunastuksesta olivat nyt murskana. Jeesus oli epäonnistunut, maailma oli ollut liian kova Hänelle. Pimeys oli voittanut. Mutta silti he rakastivat Häntä ja uskoivat Häneen.

Jeesus oli kuollut! Hänen vihollisensa olivat iloisia, kun kuvittelivat päässeensä Hänestä eroon. Hänen ystävänsä olivat surun ja murheen vallassa. Mutta taivas, joka

katseli kaikkea tätä, oli valmistamassa musiikkia, joka tulisi julistamaan maailmalle pimeyden valtojen ja synnin tappiota ja ihmissuvun lunastusta.

Ichi Aben vuoteen vieressä

Pastori Itoo kertoo: Tapahtui vuonna 1975. Sunnuntaina helmikuun 4. päivänä aamulla klo 5 soi pappilan puhelin. Puhelu oli Chuuji Abe -nimiseltä mieheltä. Hän pyyteli anteeksi varhaista puhelua, mutta pyysi, että voisin tulla hänen vaimonsa luokse sairaalaa, missä hän makasi kriittisessä tilassa. Vaimo oli pyytännyt, että tulisin rukoilemaan hänen puolestaan. Lupasin heti tulla.

Ichi Abe tuli uskoon pian sodan jälkeen. Vuonna 1948 vaimoni Mikiko tapasi Ichi Aben. Elettiin sodan jälkeistä vaikeaa vaihetta ja Abe oli avannut pienen vaateliikkeen. Vaimoni kävi silloin tällöin ostamassa kaupasta jotain ja tutustui Abeen ja hän alkoi käydä kirkossa. Hänet kastettiin paria vuotta myöhemmin noin 52 ikäisenä.

Astuessamme yhden hengen potilashuoneeseen, siellä oli Aben mies ja tytär Miyako, jotka joka yö olivat hänestä huolehtimassa. Ichi Abe nukkui rauhallisen oloisesti, olimme ehtineet ajoissa. Kun mies kuiskasi hänen korvaansa, että pastori Itoo oli saapunut, hän avasi silmänsä, joista loisti kauniisti syvä ja puhdas rauha. Hän sanoi:

- Pastori, suuret kiitokset kaikesta, mitä vuosien varrella olen osakseni saanut. Kun lähtöni koittaa, pyydän pastoria huolehtimaan hautajaisistani.

Koin tuossa hetkessä Herran väkevän läsnäolon ja otin pyynnön vastaan syvällä vakavuudella ja lupasin hoitaa hautajaiset. Sitten hän kääntyi vaimoni puoleen ja sanoi:

- Olen syvästi kiitollinen kaikesta, mitä sain pastorin puolisoilta osakseni. Pyytäisin, että kun hetkeni koittaa, voisit yhdessä tyttäreni kanssa valmistaa ruumiini hautajaisia varten, luulen, että tyttärelleni se olisi yksin liian vaikeaa surun keskellä.

Juuri vaimoni oli opastanut rouva Aben Herran tielle ja pelastuksen osallisuuteen uskossa Jeesukseen ja siksi hän oli siitä syvästi kiitollinen. Vaimoni ilmaisi suostuvansa tähän vakaavaan pyyntöön.

Kun tiesin, että nyt oli kysymys jäähyväisistä, sanoin:

- Haluaisin laulaa Sinulle virren 294, josta sinä suuresti pidät.

Lauloin sen hiljaisella äänellä, koska sairaala ei ollut vielä herännyt aamutoimiinsa:

On suuri ilo, kun saan vaeltaa

tämän maanpäällisen matkani käsi Herran kädessä.

Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon.

Onneni on saada vaeltaa Sinun seuraajanasi.

Silloin rouva Ichi Abekin avasi suunsa ja alkoi hyräillä virttä yhdessä kanssani. Neljännessä säkeistössä lauletaan näin:

Kun matkani täällä päättyy ja ylitän kuoleman virran,

ylitän sen pelkäämättä, koska saan turvata apuusi.

Päivittäin saan osakseni uudistuvan armon.

Onneni on saada vaeltaa Sinun seuraajanasi.

Laulaessani en voinut olla kiittämättä sydämestäni Vapahtajaa siitä, millaisen levon ja rauhan Hänen omansa saa Herran Sanan lupauksen mukaan myös joutuessaan kohtaamaan tuon viimeisen vihollisen kuoleman. Laulaessamme kyynelneet valuivat poskiltamme.

Virren päätyttyä istahdin rouva Aben tyynyn viereiselle tuolille ja aloin lukea hänelle Jumalan sanaa. Hän nyökkäsi, kun aloin Psalmin 23. Luin verkkaiseen tahtiin nuo tutut paimensalmin sanat, jotka alkavat:

”Herra on minun paimeneni, ei minulta mitään puutu. Viheriäisille niityille hän vie minut lepäämään; virvoittavien vetten tykö hän minut johdattaa.”

Sitten tulin jakeeseen 4:

”Vaikka minä vaeltaisin kuoleman varjon laaksossa, en pelkäisi mitään pahaa, sillä sinä olet minun kanssani.”

Sitä lukiessani rouva Abe nyökytti moneen kertaan päätään myöntymisen merkiksi. Kun näin, miten Jumalan sana rohkaisi häntä, sain itsekin vakuutuksen Jumalan armon suuruudesta. Luettuani koko Psalmin aloin rukoilla:

- Kiitos Herra, että olet antanut Ichi Aben viettää 74 vuoden elämän täällä ajassa. Nyt sisar on päättämässä juoksunsa ja tulossa Sinun luoksesi. Kiitän siitä, että vuosien uskon vaelluksen aikana hän on saanut osallisuuden siitä ilosta, että pääsee Sinun luoksesi. Herra ota vastaan Ichi Aben henki. Rukoilen tämän rukouksen kiittäen Jeesuksen nimessä. Aamen.

Se oli lyhyt rukous, mutta siihen Ichi Abe vastasi selvällä äänellä:

- Aamen.

Sen jälkeen hän sai syvän levon vallassa siirtyä Herran luo.

Tuossa potilashuoneessa olimme vain me vaimoni ja poikani, Aben mies ja tytär, mutta koimme niin valtavan Herran läsnäolon tunnon kuin olisimme olleet pyhittäytymässä Herran edessä. Saimme osaksemme syvän siunauksen.

Kaksi päivää myöhemmin pidimme hänen hautajaisensa Kamojiman kirkossa. Aben mies oli työskennellyt Tokushiman lääninhallituksessa varsin korkeassa asemassa ja eläkkeelle jäätyään hänet oli valittu Kamojiman kauppalan valtuustoon. Näin ollen rouvan hautajaisiin osallistui suuri joukko ihmisiä eri elämän alueilta.

Aben mies oli lahjakas ja arvostettu ja menestynyt mies, mutta rouvan rukouksista huolimatta ei ollut uskonut evankeliumia, pikemminkin esitti vastaväitteitä. Mutta rouva oli vuodet uskollisesti rukoillut luottaen lupaukseen: ”Usko Herraan Jeesukseen, niin sinä ja sinun perheesi pelastuvat.”

Muutamia vuosia siitä, kun rouva Abe oli tullut uskoon, hän kertoi minulle, että hänen miehensäkin oli ostanut Raamatun ja alkanut lukea sitä. Mutta rouvan pettymykseksi mies ei lukenut sitä löytääkseen uskon vaan voidakseen osoittaa, miten Raamattu on ristiriidassa tieteen kanssa. Sitten hän oli aina moittinut vaimoaan siitä, miten hän saattoi vielä tieteen aikakaudella uskoa Raamatun ihmeisiin. Kun rouva ei osannut hänen vaikeisiin kysymyksiinsä vastata, hän ajoittain pakenin pyytämällä miestä esittämään väitteensä seurakunnan pastorille. Mutta mies pani hanttiin, koska ei hänen mielestään voinut mennä pastorin puheille, kun ei edes kirkossa käynyt.

Mutta toisaalta mies rakasti vaimoaan ja oli uskollinen aviomies. Hänen tapansa huolehtia vaimostaan niiden kahden vuoden aikana, jona vaimon sairaus kesti, sopisi esimerkiksi kenelle tahansa kristityllekin miehelle. Kun vaimolla oli kipuja ja hän tiesi, että keskiviikkoilta oli rukouspiiri, hän saattoi pyytää miestään välittämään hänen esirukouspyyntönsä seurakuntaan. Niin mies tuli nöyrästi pappilaamme välittämään vaimonsa pyynnöt.

Joskus mies tuli keromaan, että vaimo koki yksinäisyyttä kipujensa keskellä ja kaipasi rohkaisua. Silloin menin häntä sairaalaan tukemaan. Näin hän toimi sairaalan ja kotimme välillä yhdyshenkilönä. Vaimon taipaleen päättyessä mies ei siis ollut vielä uskossa Jeesukseen.

Niin sitten hautajaisväki täytti koko kirkon. Nämä hautajaisia ei leimannut alakuloisuus ja surun ikävä, vaan pikemminkin niistä tuli kuin hengellisten syventymispäivien tai evankelioimiskokouksen kaltainen tilaisuus, jossa keskeistä oli se suuri pelastuksen armo, joka rouva Aben elämän todistuksena oli saatu kokea.

Japanissa kristillisissä hautajaisissa tilaisuuden päätyttyä on tapana, että jälkeen jääneen perheen edustaja lausuu kiitostervehdyksen kokoontuneelle saattoväelle. Niinpä mies Chuuji Abe nousi sävyisästi kiittämään rakkaudesta, jota osallistujat olivat osoittaneet hänen vaimoaan kohtaan hänen sairastaessaan. Erityisesti hän kiitti niitä, jotka olivat käyneet vaimoa sairaalassa katsomassa. Tervehdyksensä lopuksi hän sanoi näin:

- Lopuksi haluaisin kiittää, että tulitte hautajaisiin ja tiedottaa teille kaksi asiaa. Ensimmäinen on se, että tähän asti en ole uskonut Jumalaan, mutta nyt olen tullut uskoon. Toiseksi ensi pääsiäisenä haluan ottaa vastaan kasteen ja tulla kristityksi.

Nämä kaksi tiedotusta tekivät syvän vaikutuksen kokoontuneihin. Vaikka olen hoitanut kymmeniä hautajaisia ja osallistunut tien kuinka moniin, en koskaan aikaisemmin kuullut loppu-tervehdyksessä mitään sellaista. Ei ole suurempaa iloa papille, kuin kuulla tuollaista.

Sinä vuonna pääsiäinen oli maaliskuun 30. päivä. Niin Ichi Aben mies sai kasteen 78 vuoden iässä eli noin 100 vuotiaaksi. Koko tämän ajan hän kävi säännöllisesti jumalanpalveluksissa ja eli uskollisena Herran palvelijana. Hän opetti myös kuurojenkielen voidakseen jakaa todistuksen Herran armosta myös heille. Monella muullakin tavalla hän halusi auttaa vammaisia ihmisiä. Usein hän ilmaisi kiitollisuutensa siitä, ettei ollut vähääkään demen-toitunut vaan voi vielä vanhalla iällään palvella muita.

Aben vanhempi tytär Fusako tuli uskoon ennen isäänsä. Hän avioitui ja hänen poikansa, tuli uskoon samoin kuin tytär. Myös Fusakon mies Haruo Abe kastettiin. Näin Ichi Aben koko perhekunta on tullut Herraan uskovaksi. Vaikka hän itse kuoli, hänen uskonsa puhuu ja vaikuttaa yhä.

Entä sinä?

Mitä sinä näet ristillä riippuneessa Jeesuksessa, jonka kyljestä vuosi verta ja vettä myös sinun syntiesi sovituksesi? Miten sinun tulee tänään valmistautua omiin hautajaisiisi? Mitä tulee sinun hautasi julistamaan?